

θυσιάσω ἄλλην ὥραν εἰς αὐτὸν τὸν ἄγγελον εἰρή ἀπὸ τὰς ἑνδεκα καὶ πέντε ἕως τὰς δώδεκα παρὰ πέντε, ὥραν καὶ ἦν τὴν ἔβλεπον πάντοτε καθισμένην εἰς τὸ γραφεῖόν της.

Μόλις ἐτελείωσα καὶ αἴφνης ἡ θύρα τοῦ συμβολαιογραφείου ἠνεώχθη.

Ἡ μνηστή μου εἰσῆρχετο.

Αἴφνης ἐξέβαλον κραυγὴν φρίκης καὶ ἐλιποθύμησα ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ συμβολαιογράφου.

Ἡ ἀγαπητὴ τῆς καρδίας μου, ὁ ἄγγελος τῶν ὀνείρων μου, εἶχε ζύλινα ποδάρια!!

Eugène Chavette.

ΕΝ ΤΗ ΕΞΟΧῃ.

I.

Ἐρμάννος Τέρνιγγ ἐργάζεται εἰς τὸ γραφεῖον ἑνὸς ἐμπορικοῦ καταστήματος, ἡ δὲ σύζυγός του εἶνε ἀρχοντικὴ γυνή, ἐξ εὐγενοῦς οἰκογενείας. Ταῦτα κακῶς συμβιβάζονται κατὰ τοὺς χρόνους τούτους τῆς γενικῆς ὑπερτιμήσεως πάντων τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, ὅταν τις δὲν ἀπολαμβάνῃ περισσότερον τῶν ἐξήκοντα ταλλήρων κατὰ μῆνα.

Ἡ κυρία Τέρνιγγ, θυγάτηρ γηραιοῦ τινος συνταξιούχου ἀξιωματικοῦ, ἔχει ὡς ἐκ τῆς εὐγενοῦς αὐτῆς καταγωγῆς μέγαν κύκλον γνῶστών καὶ φίλων ἐκ τῶν ὑψηλῶν τάξεων, οἵτινες θεωροῦσιν ὡς καθήκον αὐτῶν ἐπιβαλλόμενον ὑπὸ τῆς ὑψηλῆς περιωπῆς των, νὰ διέρχωνται τὸ θέρος ἐν τῇ ἐξοχῇ καὶ κατὰ πᾶσαν εὐκαιρον ἢ ἄκαιρον περιστάσιν νὰ ἐρωτῶσι ποῦ σκοπεύει ἡ οἰκογένεια Τέρνιγγ νὰ διέλθῃ τὸ παρὸν θέρος.

«Ἐως τώρα δὲν ἀπεφασίσαμεν ἀκόμῃ» ἀποκρίνεται ἡ κυρία Τέρνιγγ «ὁ σύζυγός μου ἀκόμῃ δὲν εἰξεύρει ποῦ θὰ ταξειδεύσωμεν.»

Ἡ ἀπάντησις αὕτη ἦτο κατὰ τοσοῦτον ἀληθὴς καὶ ὀρθή, καὶ ὅσον ὁ Τέρνιγγ οὐδὲν ἄλλο εἰξεύρειν εἰ μὴ ὅτι ὁμοῦ μετὰ τῆς γυναικὸς καὶ τῶν τέκνων του ἔμελλε νὰ τρώγῃ τὸν ἄρτον του ἐν ἰδρώτι τοῦ προσώπου του καὶ ὅλον τὸ θέρος ἐντὸς τῆς πνιγερᾶς ἀτμοσφαίρας τῆς πρωτευούσης.

Κατὰ τινὰ ὥραίαν ἡμέραν τοῦ ἰουνίου, ἀφοῦ ὁ Τέρνιγγ ἦλθε κατὰ τὸ σῦνηδες ἐκ τοῦ γραφείου εἰς τὴν οἰκίαν του περὶ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, ἡ κυρία του ἴστατο μὲ ἀπασιῶς σοβαρὰν ὄψιν παρὰ τῇ τραπέζῃ μεταγίζουσα τὴν σοῦπαν εἰς τὰ πινάκια. Τοσοῦτο μεγαλοπρεπῶς σοβαρὰν οὐδέποτε εἶδε τὴν σύζυγόν του ὁ Τέρνιγγ, εἰ μὴ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καὶ ἦν κατὰ πρῶτην φορὰν ἐφόρει τὸ μεταξωτόν της ἑνδυμα.

«Τέρνιγγ!» ἐφώνησεν ἡ κυρία πρὸς τὸν σύζυγόν της. «Κύτταξε τὰ παιδιὰ σου!»

Ὁ Τέρνιγγ προσητένισε τοὺς γόνους του μὲ βλέμματα περιδεῆ.

«Δὲν βλέπεις, πόσον χλωμὰ εἶνε τὰ μάγουλά των;»

Τοιαύτην παρατήρησιν νὰ κάμῃ ὁ πατὴρ ἦτο παντελῶς ἀδύνατον, διότι ὁ νεώτατος υἱὸς εἶχεν ἀλείψει ὅλον του τὸ πρόσωπον μὲ εἰδὸς τι κομπόστας, τὴν ὁποίαν ἔφερε μὲ τὸ κοχλιάριον εἰς πᾶν ἄλλο μέρος τοῦ προσώπου παρὰ εἰς τὸ στόμα, ἐνῶ ὁ πρεσβύτετος ἦτο τρυπαμένος μὲ τὸ ἄνω ἥμισυ τοῦ σώματός του ἐντὸς ἐνὸς συρταρίου τοῦ κομποῦ, ἐρευνῶν μήπως ἀνακαλύψῃ τι φαγώσιμον.

«Μαραίνονται τὰ δυστυχισμένα εἰς αὐτὴν τὴν πνι-

γερὰν ἀτμοσφαῖραν τῆς πόλεως, ἂν δὲν λάβωμεν ἐγκαίρως τὰ μέτρα μας.»

«Τὰ μέτρα μας; Τί μέτρα ἐννοεῖς;»

«Πρέπει νὰ πάμε αὐτὸ τὸ καλοκαῖρι 'ς τὴν ἐξοχή.»

«Μήπως θέλεις ν' ἀγοράσω καμμίαν ἔπαυλιν ἐξω τῆς πόλεως;»

«Τέρνιγγ!» ἀπήντησεν ἡ κυρία μὲ ὕψος μεγαλοπρεπές, «ἦτο ἕνας καιρὸς, ὅπου εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ ἐλπίζω, ὅτι θὰ εἴμπορῶ νὰ ἐκλέγω ἐπαύλεις ὅσας θέλω καὶ ὅπως θέλω καὶ ὅπου θέλω. Ἀλλὰ ὁ καιρὸς ἐκεῖνος ἐπέρασε καὶ ποτὲ δὲν ἔκαμα τὸ παραμικρὸ παράπονο· γιὰ ἕνα πρᾶγμα ὅμως πρέπει νὰ σὲ παρακαλέσω, καὶ αὐτὸ εἶνε: νὰ μὴ μὲ προσβάλλῃς πλέον μὲ τὰς εἰρωνίας σου.»

Ἀλλὰ, ἀγαπητὴ μου Θεοδώρα»

«Ἡ γνώμη μου εἶνε μόνον» ἐξηκολούθησεν ἡ εὐγενὴς κυρία «νὰ νοικιάσωμε δύο τρία ἀπλούστατα δωμάτια 'ς ἕνα ἐξοχικὸ μέρος, σὲ κανένα μετόχι . . .»

«Τὸ ζήτημα θὰ ἦτο, νὰ εὐρεθῇ κατάλληλον μέρος» εἶπεν ὁ Τέρνιγγ, «ὅστις ἤδη ἤρchiσε νὰ ἀμφιταλαντεύεται εἰς τὴν ἀπόφασίν του.

«Τὸ κατάλυμα, ὅπου εἶχεν ἡ οἰκογένεια Πέτερσεν πέρυσι τὸ καλοκαῖρι, μένει τώρα ἀδειανό, ὡς ἤκουσα. Εἶνε δύο δωμάτια μὲ μαγειρείο, μὲ κῆπο καὶ μὲ ἄλλα χρήσιμα, ὅλα μαζὶ γιὰ εἴκοσι τάλληρα τὸν μῆνα. Καὶ δὲν εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ μὴ ὁμολογήσῃ, ὅτι εἶνε πάρα πολὺ εὐθηνό, ὅταν μάλιστα σκεφθῇ ὅτι τὸ μετόχι ἀπέχει μόλις ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας ἀπὸ τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου καὶ ἐπομένως εἴμπορεῖς κἀκε βράδυ μὲ τὸ τελευταῖο τραῖνο νὰ ἔρχεσαι στὴν ἐξοχὴ καὶ τὸ πρωῒ νὰ ἐπιστρέφῃς πάλιν εἰς τὴν πόλιν μὲ τὸ πρωῒνὸ τραῖνο. Θὰ ἰδῇς, πόσο θὰ σὲ ὠφελήσῃ ὁ ἀέρας τῆς ἐξοχῆς.»

«Φοβοῦμαι πῶς δὲν θὰ παίρνω πολὺν ἀέρα ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ, ἀφοῦ ὅλην τὴν ἡμέραν εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ μένω εἰς τὴν πόλιν,» ἀπήντησεν ὁ Τέρνιγγ.

«Λησμονεῖς τὰς κυριακάς;»

«Ἄ ναι, τὰς κυριακάς. Ἔχεις δίκαιο. Πρέπει νὰ τὸ σκεφθοῦμε.»

«Ἀλήθεια; τὴν κυριακὴν πηγαίνουμε καὶ βλέπουμε τὸ σπίτι ἂν μᾶς ἀρέσῃ.»

«Μποροῦμε νὰ κάμωμε κι' αὐτό· δὲν θὰ μᾶς στοιχίσῃ δὲ τὸ λαμό,» εἶπεν ὁ Τέρνιγγ ἀφαιρῶν κατὰ νοῦν εἴκοσι τάλληρα ἀπὸ τοῦ μηνιαίου μισθοῦ του καὶ προσπαθῶν νὰ εὕρῃ, κατὰ τίνα τρόπον μὲ τὸ ὑπόλοιπον ἡδύνατο νὰ ζῇ αὐτὸς ἐν τῇ πόλει, καὶ ἡ γυνὴ του ἐν τῇ ἐξοχῇ μετὰ τῶν τέκνων, χωρὶς καθόλου νὰ ὑπολογίσῃ τὰ ἐξοδα τοῦ σιδηροδρόμου, τῆς μετακομίσεως τῶν ἐπίπλων καὶ τὰ τούτοις συμπαρομαρτοῦντα. Ἐν τοσοῦτῳ τὸ πρόσωπον τῆς κυρίας Τέρνιγγ ἐφαιδρύνθη καὶ ἔλαμπεν

ὡς ὁ ἥλιος· ἡ εὐγενὴς κυρία ἡσπασθὴ τὸν σύζυγον ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ ἐπὶ τῶν χειλέων μετὰ μεγάλης τρυφερότητος. Ὁ Τέρνιγγ ὅμως ἠτένιζε μελαγχολικῶς πρὸς τὴν ὀροφὴν καὶ τὸ πρόσωπόν του ἐμῆκύνετο ὁλοπεννὴν περισσότερον. Ἀλλ' ἡ μήκυνσις αὐτῆ τοῦ προσώπου του προήρχετο ἴσως ἐκ τοῦ ὅτι ὁ Τέρνιγγ ἀκριβῶς τὴν ὥραν ἐκείνην ἐσκάλιζε τοὺς ὀδόντας του. —

Τὸ ἐξοχικὸν οἶκημα ἐθεωρήθη καὶ ἐξητάσθη ὑπὸ τῶν συζύγων καὶ ἐνοικιάσθη, καὶ ἡ κυρία Τέρνιγγ ἠδύνατο τώρα πλέον νὰ λέγῃ, ὅτι μέλλει νὰ κατοικήσῃ καὶ αὐτὴ εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς ὑψηλῆς τάξεώς της.

2.

Κατὰ τὰς δύο τελευταίας ἡμέρας πρὸ τῆς μεταβάσεως εἰς τὴν ἐξοχὴν ἡ κυρία Τέρνιγγ ἡσχολεῖτο μετὰ θορυβώδους ζήλου εἰς τὸ νὰ συσκευάζῃ τὰ πράγματά της, τοῦτ' ἐστίν, ἀπέσπαι ἀπὸ τῶν τοίχων τοὺς καθρέπτας καὶ ἀπὸ τῶν παραθύρων τὰ παραπετάσματα, ἐτοποθέτει παντὸς εἶδους ἐπιπλα εἰς τὰς μᾶλλον ἀλλοκότους θέσεις, χωρὶς νὰ ἔχῃ, ὡς φαίνεται, κανένα ἄλλον λογικὸν καὶ φρόνιμον λόγον, εἰ μὴ διὰ νὰ δείξῃ εἰς τὸν σύζυγόν της πόσον ἀτερπὴς καὶ δυσάρεστος εἶνε ὁ βίος τοῦ ἀνδρὸς ὅταν λείπῃ ἡ γυνή. Μεθ' ὅλον δὲ τὸν ζῆλον καὶ τὴν ἀφοσίωσιν εἰς τὴν ἐργασίαν της ταύτην ἡ κυρία Τέρνιγγ εὗρισκε πάντοτε καιρὸν νὰ ῥίπτῃ ἐν βλέμμα διὰ τοῦ παραθύρου καὶ νὰ παρατηρῇ τὴν γειτονίαν.

Ἡ Κογκόρδια εἶνε ἔτι σπῖτι ἀλλὰ δὲν προβαίνει καθόλου ἔτι παραθύρι, ἐνῷ ἄλλοτε ὅταν ἰδῇ κανένα ξένον νὰ ἔρχεται ἔτι σπῖτι μας ἀμέσως τρέχει ὡσάν τρελλὴ νὰ τὸν ἰδῇ καὶ νὰ τοῦ δειχθῇ, ὅταν μάλιστα εἶνε κανένας νέος. Τώρα ὅπου ξέρει πῶς θὰ ταξειδεύσουμε, κρύβεται τὸ φθονερὸ κορίτσι καὶ δὲν φανερόνεται καθόλου, γιὰ νὰ μὴ λάβῃ τὴ μικρὴ εὐχαρίστησιν νὰ τῆς διηγηθῶ τὰ καδέκαστα. — «Λίζα!» ἐφώναξεν εἰς τὴν ὑπηρετρίαν, «τρέξε ἀμέσως εἰς τὴν δεσποσύνην Ῥεϊγελ καὶ παρακάλεσέ την ἐκ μέρους μου, ἂν εἴπωρῃ, νὰ λάβῃ τὴν καλωσύνη νὰ ἔλθῃ μιὰ στιγμὴ ἐδῶ, ὅπου ἔχω μεγάλην ἀνάγκην νὰ τὴν ὁμιλήσω.»

Ἡ Κογκόρδια Ῥεϊγελ, ἡ καλλιτέρα, ὡς ἐλέγετο, φίλη τῆς κυρίας Τέρνιγγ, ἦτο ὀρφανὴ κόρη καὶ ἔζη μετ' ἐργόχειρα καὶ μετ' ἐπισκέψεις εἰς φιλικὰς οἰκογενεάς.

Ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν δὲν ἐπροχώρησε πέραν τοῦ «εἰκοστοῦ» ἔτους τῆς ἡλικίας της, ἦτο δὲ ἀπιστεύτως ἀφελὴς μεθ' ὅλην τὴν πραγματικὴν ἡλικίαν της. Περὶ τῶν ἀνδρῶν ὠμίλει πάντοτε μετ' ἀποστροφῆς καὶ ἀπεχθείας, λέγουσα ὅτι ζητοῦσι πάντοτε νὰ θέτωσι παγίδας καὶ νὰ τρελλαίνωσι καὶ ἀπατῶσι τὰ πτωχὰ κοράσια, ἔλεγε δὲ ταῦτα, μολοντὶ οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀνδρῶν, καθ' ὅσον ἦτο γνωστόν, ἐσκέφθη ποτὲ νὰ τὴν ἀπατήσῃ μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, διὰ δὲ τὸ μέλλον ἔδωκεν αὐτῇ ἡ κυρία Τέρνιγγ τὴν παρηγορίαν ὅτι δὲν ἔχει νὰ φοβῆται τίποτε ἀπὸ τοὺς ἄνδρας.

«Σ' εὐχαριστῶ πολὺ ὅπου ἦλθες, γλυκειά μου Κογκόρδια» εἶπεν ἡ κυρία Τέρνιγγ εἰς τὴν δεσποσύνην Ῥεϊγελ ἅμα εἰσελθούσαν, «ἔχω φόβερὰ πολλὴ ἐργασία, διότι αὐριο ἀναχωροῦμε διὰ τὴν ἐξοχὴν.»

«Θεέ μου!»

«Καὶ σὺ ποῦ θὰ μεταβῇς αὐτὸ τὸ καλοκαίρι;»

«Μένω εἰς τὴν πόλιν, ἐννοεῖται, ὅπως καὶ σεῖς ἐμένετε πάντοτε ἕως τώρα.»

«Πτωχὴ μου Κογκόρδια. Δὲν εἴπωρῶ νὰ ἐννοήσω πῶς θὰ ὑποφέρῃς αὐτὴν τὴν ἀτμοσφαῖρα, ἀλλὰ μπορεῖς νὰ ἔρχεσαι συχνὰ εἰς τὴν ἐξοχὴ νὰ μᾶς βλέπῃς καὶ ν' ἀποτινάσσης ἐπάνωθ' σου αὐτὸν τὸν βλαβερὸν κονιορτὸν τῆς πόλεως.»

«Σ' εὐχαριστῶ πολὺ. Εἶσαι πραγματικῶς πάρα πολὺ φιλοφρονητικὴ.»

«Νά, τώρα πιστεύω ὅτι τὰ πάντα εἶναι ἐν τάξει,» εἶπεν ἡ κυρία Τέρνιγγ, ἀφοῦ συνεσκεύασεν ὅλα τὰ μικρὰ ἀγγεῖα καὶ στολίδια τῆς οἰκίας, μετὰ ὅποια ἦσαν κεκαλυμμένα δύο καθήκλαι, καὶ ἐτοποθέτησε τὴν ῥαπτομηχανὴν μετὰ τοὺς πόδας πρὸς τὰ ἄνω ἐπὶ τῆς πλησίον τοῦ σοφᾶ τραπέζης.

«Πότε ἀναχωρεῖς;»

«Αὐριο μετὰ τὸ τραῖνο τῶν ἐννέα.»

«Θὰ σὲ συνοδεύσω εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου,» εἶπεν ἡ Κογκόρδια ἀπερχομένη.

«Εὐχαριστῶ πολὺ.»

«Ἐχε ἄγεια ὡς τόσο!»

«Στὸ καλόν.»

Τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν κατὰ τὴν ἐννάτην ὥραν ἀνεχώρησε θορυβωδῶς ἡ σιδηροδρομικὴ ἀμαξοστοιχία ἀπάγουσα τὴν κυρίαν Τέρνιγγ μετὰ τῶν τέκνων της ἐκ τῆς κονιορτώδους καὶ πλήρους ἀναθυμιάσεων πόλεως πρὸς τὰς ἡδονὰς τοῦ ἐξοχικοῦ βίου.

Ἡ δεσποινὶς Ῥεϊγελ ἴστατο μειδιῶσα εἰς τὸ προθύριον τοῦ σταθμοῦ καὶ ἀπὸ τῶν εἰσόδων εἰς τὴν ἀπερχομένην φίλην τοσαῦτα νεύματα, ὥστε οἱ σπόνδυλοι τοῦ τραχήλου της παρὰ μικρὸν ἐξηρῳάθησαν, ἐνῷ ἡ κυρία Τέρνιγγ ἐκ τοῦ παραθύρου τῆς ἀμάξης ἐτίνασσε διηλεκτῶς εἰς τὸν ἀέρα τὸ μανδύλιόν της, μέχρις οὗ ἐγένετο ἀφαντος, καὶ ἐνεποίει τοιαύτην ἐντύπωσιν, ὡς ἂν εἰ ἔμελλε νὰ ταξειδεύσῃ διὰ τοῦ βορείου ἀκρωτηρίου εἰς τὴν Νέαν Ζηλανδίαν.

Ὁ σύζυγος αὐτῆς εἶχεν ἐμποδισθῇ δυστυχῶς ὑπὸ τῶν ἐν τῷ γραφείῳ ἐργασιῶν του νὰ παρευρεθῇ εἰς τὸν σταθμὸν καὶ νὰ ἰδῇ τὸν ἐπίσημον τοῦτον ἀποχωρισμόν.

Ὁ κύριος Τέρνιγγ ἐγευματίσε ἐν τῷ καπηλείῳ καὶ εἶτα ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του ὅπως ἀναπαυθῇ ὀλίγον. Ἀλλὰ ὁ σοφᾶς ἦτο φορτωμένος μετὰ εἰκόνας καὶ λιθογραφίας, αἱ κλίνει εὐρίσκοντο ἐν τῇ ἐξοχῇ αἱ δὲ καθήκλαι ἐχρησίμευον ὡς ἀποθήκαι δι' εὐθραυστα κυρίως ἀντικείμενα. Ὁ πτωχὸς Τέρνιγγ ἠναγκάσθη νὰ καθίσῃ ἐπὶ ἐνὸς δέματος συντετυλιγμένων ταπήτων, καὶ προσεπάθει ἐν τῇ ἐπισημασίᾳ ταύτῃ θέσει νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς· ἀλλὰ μόλις ἤρχισε ν' ἀποκοιμᾶται, ὠλίσθησε καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ πατώματος καὶ συνέκρουσε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ σανίδωμα τοῦ τοίχου.

Ἡ γέρων ἀργισμένος καὶ ἀγανακτῶν, ἡ δὲ ἑλλειψὶς τοῦ συνειδημένου μετὰ μεσημβρίαν καφὲ ἐξετράχυνεν ἐπὶ μᾶλλον τὴν ἀγανάκτησίν του.

«Θεέ μου» εἶπε τονορῶν «διὰ τί νὰ ὑποβάλλωμαι εἰς ὅλας τὰς στερήσεις, καὶ διὰ τί νὰ μὴ πῶ τὸν καφὲ μου ἔξω εἰς τὸ ὑπαιθρον, ὅπως τὸν ἔπινα ὅτε ἤμουν ἄγαμος; Ἀφοῦ ἡ κυρία μου διασκεδάζει εἰς τὴν ἐξοχὴν, διὰ τί νὰ στερηθῶ ἐγὼ τὰ πάντα εἰς τὴν πόλιν;»

Ἐφόρεσε τὸν πλόν του καὶ ἐπορεύθη βραδέως εἰς ὑπαιθρὸν τι καφεπωλεῖον, ὅπου συνήνησε τρεῖς πα-

Η ΗΛΕΚΤΡΑ.

Κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ E. Teschendorf.

λαιούς του φίλους καθημένους παρά τινι τραπεζίῳ, δύο υπαλλήλους ἐκ τῆς ἐπαρχίας καὶ ἓνα ἔμπορον ταξειδιωτῶν.

Μεγάλη χαρὰ διὰ τὴν ἀπροσδόκητον μετὰ τοσαῦτα ἔτη συνάντησιν, πολλὰ κυάθια καφὲ καὶ πολλὰ ποτήρια κονιάκ.

Ὅτε τὸ ὠρολόγιον ἐσήμανε τὴν τετάρτην ὥραν, ἠγγέρθη ὁ Τέρνιγγ ἀπὸ τῆς θέσεώς του διὰ νὰ ἀπέλθῃ.

«Μὴν εἶσαι ἀνόητος!» ἐφώναξεν ὁ υπάλληλος «Τώρα μὲν ἀρχίζει ἡ καθ' αὐτὸ διασκέδασις. Μὲ αὐτὴν τὴν φοβερὰ ζέστη προτείνω νὰ πάρωμε ἓνα δροσιστικὸ ποτὸ τοῦ μαίου, μία bowle. Τί λέτε;»

«Πρέπει νὰ πάω στὸ γραφεῖο,» εἶπεν ὁ Τέρνιγγ.

«Δὲν μπορεῖς νὰ στείλῃς κανένα στὸ κατὰστημα νὰ πῇ ὅτι εἶσαι ἄρρωστος; Ἐμεῖς στὴν ἐπαρχία εἴμαστε τοῦλάχιστον δύο φορὰς τὴν ἐβδομάδα ἄρρωστοι» εἶπεν ὁ εἰς ἐκ τῶν υπαλλήλων.

«Εἰς δ᾽, ὑπηρετῇ!» ἐφώναξεν ὁ ἔμπορος υπάλληλος. «Φέρετέ μας μία Bowle, ἀλλὰ γρήγορα.»

Τὸ δροσιστικὸν ποτὸν τοῦ μαίου ἡτοιμάσθη καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς τέχνης ὁ δὲ Τέρνιγγ ἐπέισθη ὑπὸ τῶν συντρόφων νὰ παραμείνῃ εἰς τὴν διασκέδασιν. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς οὐδεὶς πλέον ἐσκέπτετο περὶ τῶν ὑποθέσεών του.

Μετὰ ταῦτα ἐφέρθησαν εἰς τὸ τραπέζι νέα κρασιά, καὶ νέα συστατικά πρὸς σκευασίαν νέας μπόβλας, μετ' ὀλίγον δὲ ἦλθε καὶ ὁ προϊστάμενος τοῦ Τέρνιγγ.

Ὁ ὁρόμος του τὸν ἔφερε νὰ διαβῇ πλησίον τῆς τραπέζης, ἣτις ἦτο κεκαλυμμένη μὲ φιάλας. Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἐσταμάτησε.

«Εἶσθε ἄρρωστος, Τέρνιγγ;» ἠρώτησεν ὁ προϊστάμενος.

«Ὅχι, εἶμαι ναι εἶμαι . . . τὸ κεφάλι μου πονεῖ» ἐψέλλισεν ὁ Τέρνιγγ καὶ ἔγινε κατὰκόκκινος ἕως εἰς τὰς ρίζας τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς του.

«Δὲν μοῦ φαίνεται καθόλου παράδοξον,» εἶπεν ὁ προϊστάμενος ῥίπτων ἐν βλέμμα ἐπὶ τῶν φιαλῶν. «Ἐπειδὴ ὅμως ἔχω λόγους νὰ φοβοῦμαι ὅτι τὸ πάθος σας θὰ ἐπαναληφθῇ καὶ ἐπειδὴ δὲν μοῦ χρειάζονται φιλάσθενοι ἄνθρωποι εἰς τὸ γραφεῖόν μου, διὰ τοῦτο νομίζω ὅτι τὸ καλῆτερον εἶναι, ἕως τὸ τέλος τοῦ μηνὸς νὰ χωρισθῶμεν.»

Ταῦτα εἰπὼν ὁ προϊστάμενος τοῦ Τέρνιγγ ἀπεμακρύνθη.

Ὅτε κατὰ τὸ ἐσπέρας ἦλθεν ὁ Τέρνιγγ νὰ ἴδῃ τὴν γυναῖκά του εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἀπέπνεεν ὅλος τὴν εὐωδίαν τῶν οἴνων καὶ τὴν μελαγχολίαν ἐκείνην, ἣτις ἀπηρεῖτο ὅπως ἀναγγεῖλῃ εἰς τὴν σύζυγόν του τὴν θλιβεράν εἰδησιν ὅτι ἔχασε τὴν θέσιν του.

Ἡ βροχὴ ἔξω ἔπιπτε κρουνηδόν, εἰσέδυε διὰ τῶν παραθύρων καὶ ἐσχημάτιζεν εἰς διάφορα μέρη τοῦ δωματίου μικρά, νόστιμα ρυάκια. Ἡ κυρία Τέρνιγγ ἀνέμιξε τὰ δάκρυά της μὲ τὸ ὕδωρ τῆς βροχῆς ἐπὶ τοῦ πατώματος, τὰ δὲ μικρὰ ἔκλαιον διότι ἔβλεπον τὴν μὴτέρα των κλαίουσαν.

Τοιουτοτρόπως παρήλθεν ἡ πρώτη ἐσπέρα τῆς ἐν τῇ ἐξοχῇ διαμονῆς τῆς οἰκογενείας Τέρνιγγ.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΕΑΡΙΝΑ ΚΥΜΑΤΑ.

Μυθιστόρημα ὑπὸ IBAN TOTPTEENIEΦ.

(Συνέχεια.)

Πραγματικῶς ἐφάνη τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ κυρία Ἑλεονώρα εἰς τὸ κατὰφλιον τῆς πρὸς τὸ μέρος τοῦ κήπου θύρας. Κατεβιβρώσκετο ὑπὸ τῆς ἀνυπομονησίας καὶ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ περιμείνῃ ἐν τῷ δωματίῳ. Κατὰ τοὺς ὑπολογισμούς της ἔπρεπεν ἦδη ὁ Σανὶν νὰ ἔχῃ πρὸ πολλοῦ περατώσῃ τὴν μετὰ τῆς Τζέμμας συνδιάλεξίν του, ἀν καὶ ἡ συνδιάλεξις αὕτη δὲν εἶχε διαρκέσῃ περισσότερον τοῦ ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας.

«Ὅχι, ὄχι, σὰς παρακαλῶ, μὴ πρὸς Θεοῦ! μὴ πῇτε ἀκόμη τίποτε εἰς τὴν μητέρα!» εἶπεν ὁ Σανὶν ταχέως καὶ σχεδὸν ἔντρομος. «Περιμένετε ἀκόμη λιγάκι . . . Θὰ σὰς εἰπῶ . . . Θὰ σὰς γράψω . . . Ἐν τοσοῦτῳ ὅμως μὴ λάβετε καμμίαν ἀπόφασιν . . . Περιμένετε ὀλίγον!»

Ὁ Σανὶν ἔδωκε τὴν χεῖρα τῆς Τζέμμας, ἀνεσκίρτησεν ἀπὸ τοῦ θρανίου, ἔτρεξε καὶ διέβη πλησίον τῆς κυρίας Ἑλεονώρας, πρὸς μεγίστην ἐκπληξιν αὐτῆς, ἐσήκωσε μόνον τὸν πλὺν του ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καὶ ψιθυρίσας ὀλίγας ἀκαταλήπτους λέξεις ἔγεινεν ἄφαντος.

Ἡ κυρία Ἑλεονώρα ἐπορεύθη πρὸς τὴν θυγατέρα της.

«Εἰπέ μου, Τζέμμα . . .»

Ἡ Τζέμμα ἐσηκώθη αἰφνης καὶ περιέβαλε μὲ τοὺς βραχίονας αὐτῆς τὸν τράχηλον τῆς μητρός της . . .

«Ἀγαπητῇ μου μητέρα, μπορεῖς νὰ περιμείνῃς ἀκόμη ὀλίγο — ἀκόμη λιγάκι . . . ἕως αὐριον; Ναι; Καὶ εἰμπορεῖς ἕως αὐριον νὰ μὴ μου ἀναφέρῃς τίποτε, καμμία λέξι, περὶ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως; . . Ὡ, μητέρα!»

Καὶ αἰφνης, οἶονεὶ πρὸς ἰδίαν ἐκπληξιν, ἐξεργάγῃ εἰς ρεῦμα δερμοστάτων δακρύων. Ἡ κυρία Ἑλεονώρα ἔμεινε τοσοῦτῳ μᾶλλον ἐκπληκτος, καθ' ὅσον τὸ πρόσωπον τῆς Τζέμμας ὄχι μόνον δὲν ἐξέφραζε θλίψιν, ἀλλὰ τοῦναντίον ἡστραπτεν ὑπὸ χαρᾶς.

«Τί ἔχεις; τί συμβαίνει;» ἠρώτησεν ἡ μήτηρ. «Ἐσὺ δὲν κλαίεις ποτέ — καὶ τώρα αἰφνης . . .»

«Τίποτε, μητέρα, τίποτε! Περιμένε ἀκόμη λιγάκι. Πρέπει νὰ ἔχωμεν καὶ αἱ δύο ὀλίγην ὑπομονήν. Ἀλλὰ μὴ με ἐρωτήσης ἕως αὐριον — καὶ τώρα ἄφησέ με νὰ διαλέξω τὰ κεράσια, πρὶν καθίσῃ ὁ ἥλιος.»

«Ἀλλὰ θὰ εἶσαι τώρα φρόνιμη;»

«Ὡ, εἶμαι πολὺ φρόνιμη!» ἀνεφάνησεν ἡ Τζέμμα σείουσα τὴν κεφαλὴν . . .

Ἐπειτα δὲ ἤρχισε νὰ δένῃ τὰ κεράσια εἰς μικράς δέσμας, τὰς ὁποίας ἐκράτει ὑψηλὰ πρὸ τοῦ ἐρυθριῶντος προσώπου της. Ἡ Τζέμμα δὲν ἀπέμαξε τὰ δάκρυά της: ἐξηγνίσθησαν ἀφ' ἑαυτῶν.

25.

Σχεδὸν τρέχων ἐπέστρεψεν ὁ Σανὶν εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν του. Ἡσθάνετο ὅτι μόνον ἐκεῖ, μόνον ἐν τῇ ἀπομονώσει ἠδύνατο νὰ ἴδῃ σαφῶς τί συνέβαιναν ἐν τῇ ψυχῇ του. Καὶ πράγματι, μὲν εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωματίον του καὶ ἐκάθισε παρὰ τῷ γραφεῖῳ του, στηρίζας ἐπ' αὐτοῦ τοὺς ἀγκῶνας καὶ πῖσας τὸ πρόσωπόν του μὲ ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας, ἀνεφάνησε μὲ ὑπόκωφον καὶ ὀδυνηρὰν φωνήν: «Ὡ, τὴν ἀγαπῶ, τὴν ἀγαπῶ μέχρι παραπροσόνης!» καὶ ὅλη του ἡ ψυχὴ ἀνεφλέχθη: ὡς πεπυρακτωμένος ἀνδρᾶς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου δι' ἰσχυροῦ φροσύματος ἀπομακρύνεται τὸ στρώμα τῆς νεκρᾶς τέφρας, ὅπερ περιεκάλυπτεν αὐτόν.

Μετὰ μίαν ἔτι στιγμὴν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ πῶς κατάρθωσε νὰ μείνῃ καθισμένος πλησίον ἐκείνης — πλησίον τῆς Τζέμ-